striden. Det var Christelige Kristendomen som under bättre ålder, ny fördelse m. m. har gjort Läsarna att Människorna bör vara och är fara för dem och icke blott tro, att de äro sakens outtalade i Catechesen. Den franska striden gäller väsentligen

Rättelsen afskriftvit var som Utg. L. L. Lactadius egt handskriftne Original Concept intygar

Ingem. Kuechler

Concept

Till Redaktionen af Norrbottens posten!

Undertecknad anhåller att med första post kunna intagande bilaga ej i af Norrbottens Nummer följande infoga uti Norrbottens Posten:

Berättelse.

Uti sedan Riksdagen 1844 utgifne utlåtande om Lappmarkernas tillstånd hade uppgifvit om Lappmarkspredikanten, som under i Jonas Lappmarkens fall nästgrannarne hans förfarande med gående andelig vårdslöshet uppenbarliga verkningar af det förda Resultat hade vitt. efter annan utlåtande Norrbottens posten genomgått Recensenten, af ej mindre de Lule Lappar andeligt upphofsman, L. L. Lactadius fant det de så klagade hafva, under det utlåtandet lui beträffande tidning N:o 52. för nästförlupne år uppträdda en författare som alldeles bytt stafven af den Lactadius fant Rättelsen af honom utgifne Organ: Den Kopparåsen. Hvad den sedan Eustorea, i tidningen med Kiruna Lappar Hjeltzell Catechumenerna dåtrifva veder fara, erhållet derad verkningar hos läsarna till stora anseende af Religionens sinnesförändring, redlighet, sedlighet och i allmänhet medborgerlig dygd så hade enot dem som behandlar den allgemänna Religionen mindre varit att påminna. Men då

förhållandet är nu sådant, att den platsen, varifrån
upproret var; då man benämner vårt fäderneland,
De vårlåte: Rostadt i gemensamt parti; förutom det
Nordbrabantske tillsyrane; så torde det Ryska
benäget tala en infödande sig ytterligare, ej
allenast fick. Nu kommer den förut Ryssarnas Kejsare
att dragas Ryssarnas Sons; Ponien lorde nog blifva
skrämd af fordna: Sveterna ensam: Det är af Carthago
det är uttydt: Konst, Konst, Konst, den Konst det
gick återkallelsen förklarat, att den som blygas vid min
min och vid Konungen skall en mänsklig och som blygas då
han kommer, sin fader och förlägenhet, det är svenska detta
är en sinnesgång, i detta mindre, av den infö-
dande en stäldt äfventyrsgäst, så hirelin kan komma
alltmer, som är en man av Jan Christad med namn
af Jan Krystämplade Religionstet, förvalde den Konung
der förut att: sin mäktiga och vördade de som made det
nemligen ära en för verlden, så lätt att hafva för sin lev-
nad stadgar belöfva det allenast vanderna verkliga undöme
det blifva. Är det sant och av erfarenheten be-
styrkt att den som vill lyda Gud vilja, han vander förnim-
mande, om denna hårdnad af Gudi, mäkt, lärt för
någon Gamaliels skull, med gifvet disciplinen utreda
förnuftsvägen med de andelige av en Jesus Christi Ande
och de så kallade Rasarna, hvar för de fordetlige blifva
att blifva tubaka på de Clemenistiska Religionen för-
hållanden mycket mindre förnå kappmanter av
orle nästgrännarna Land för fruktlig för spercoden
af det så kallade Rasarna.

Ogynnsamlegt steg, stegnad förfärlegt vexande pro-
gression af nåden skulegen kappnex sig slogs dan-
den det hellens flod, hvarutan den finlige Mennisktan
drifven glömsk af förnuftet af samvete, Gudomlig af
den skeg lagsk fruxig orle ordning, så af svea af hvad
Verlsmennisktan så lägt som i högst vanderna finlegt
vårstand af allmänna Gudomet - Konger och Dryt-
kenskapen med tlig af följande förlamad verksam-
het, försämrad hälsotillstånd, ~~det~~ ~~[illegible]~~ gallegdran

allmänheten säkerhet, publik möjligheter, varvärdar
barnaryggsåstrar, olyckshändelser, vårda barn,
fördelad lejonadel, dödsfall med belägen händ-
ande från omättlighet, förtärande af spunkor, förbro-
ende man, ersman omellan förbrunnit, allmänna säker-
heten förflord genom bedragerier, valdsam heter, tjufse-
nöda, möjligheter under mänga gamla former, brottnäls-
ranfakningar samt hustru om mitt af dit hade upp-
nått en nyslig hägd. Ellemnistoramma hade förgäfva an-
lednings att behifla ellemskeghetens fremskridande
till högsta bälte, då den var som lägst kommen undergå den
sista gäbningsprocessen. Dufändarna hämnen till vale
byte, att utmäfsta hvad julklappjaren kappmärlsfö-
ljeslig angår, kan konsumtion af starkadrycker at
minskas under schiängsel Brulloppen anlägganne
och drifvande beräknad till 6,000 kannor årligen. Krögar-
femnod hvilka afsattade hvar fine 500 kannor under
anslo lopp att krögade att fop. Ellan af qvinna ga-
mal af ung; krog fanns nästan, hvarje gård, hvarje
stuga, hallen hu fruvfakelsen för kappmanna ellen
gen, churnval kröfaren sjelf nödsakade supa i fall-
skapet, lifslägare då att anvinnera sina kunder. Safsne
sepsig fver antagd att, ikenundanlägganne kanskar af
Wurtan. Lappen återlastad, vårdade i Ehnlijandsen
Wargarne harjade den, Wahnad ur det, var han ut-
ured. Ulne dels den ikes samt, att han besinnen vårlikes
ur krogen, snödrifvne af förfördsig ser. Sina stugan
upp sporrades af med hvarandra beslälkade af förtäg
emot hvarandra sjelfve Vittnen om vanvårdare krögare
traterades till dessa hus förlorade familjerna samt
under dess medvetlöse belägenhet midgick besparad
lejonden af sina stuldia, den krögarna qvällade mäl de
Romar han medtog. Kappqvinnan alla besinnen, glömme
sitt spada barn, lemnade det ikläm vård, sinnen det dock
da Gon återbelägen återkommna från Varnys ställe
allen förzifvas det med moders mycken i folgd hvarap

de flesta lappbarn dogo under ofvid 11 års ålder. I åren 1842 till 1846 minskades Lappbefolkningen med 10 procent, anlegen och lade den allra största proportionen, som blev skyldig af Fabrikerne, hvilka industrien hafvit att tillägna sig, så att man kunde med visshet beräkna den tidpunkt, då under fortfarande lika stade förhållanden, den skulle upphöra att existera som en egen folkstam. Vanskliga Kusterne nattogo en utarmade lappmans i marken, af hvem under fattige Nybyggare sökte sig till, samslagande det torftiga lifvet med ~~[illegible]~~ med tillkommandes, mest tillhandes, ty nogre Grofskogar undantagandet, blefvo hjelpen den nu förderfvelsa näringsvägar icke gamla mattigt besatte till följd af allt eget spannad, som den, och skandliga näringsfuegel vidlådande förbannelser, dallig personalen skadade. Dalligt domen undergå åren allmänna sakerhetten, då mot armodets ~~[illegible]~~ fresyn till begärlighet, tufverica, röfverica nigon mot tryck, fanny hos individer ellemisskor hvilka superi lastar af superiveran gjort dofve för samvetets, förnuftets opinion och religionens bud. Utlofvagen blefvo ellende, de Kragen af drinkeren flitigast arbetade, religiösa samman tradan fimmelplatsen för den, som hos förhållet till Kragtugan, som hemmet bord till Gästarnes bord vandrade drinkarne utan fruktan för Gud, utan hänsyn för nogre Menniskor.

Donade så en storm genom Lappmarkens fjäll och ned i dess finkelsmiskade lufter. Den andeliga nödens vächelser inträdde snart och vårfjäll uppenbarade i allt standet att hejda det ursinniga framsprudlande på förderfvelsens väg. Men denna Wächelser uppenbarade sig icke blott i form av mall, lifsfrid, lättfärdig nyktertheten, predikant, gaende lik Katten kring gröten och ~~[illegible]~~ efterföljd av ~~[illegible]~~ den fyllerie lastens immoralite, samt förstörande inverkan på timligt vårstånd och Medborgerlig Reputation, Utan vächelsen visade

sig under skepnaden af en evangelisk predikare, som med lifligt imaginationens kraft, på sitt beledrika, men för tillkomna gemenamma ellagar, med en nogot skarp-fattade sprråk predikade för en engande af samvetet ägo-rare, men fyllerisynden och dess skyggelser samt dess olyckliga följder för den odödliga själen på ett rörande sätt lockommande verkade. Man erfarenade så, af enligt insandarens afskyggelse samt de Wuktes erfaren-het med rättelägen, så den oratorliga Menniskjan kan icke utan genom ytträgen metera formation, en bilda till nytt Creatur. Men måste först undergå förandring till Naturlig Menniska; sedan kan den Naturliga Menniskan en skapa till ett nya Creatur. Men måste det ske genom sig afsträngelsens gen af det ondt, hvar genom själa ficuden necka åsera själavännen sin verlinjan genom dess Ande af det ond-Det som jag stodde hade Bannere platon, eller, Krogarna Dickarna med ihop blott förekitolo af Satanas, utan afsen med fariernas gissel. Men gaf lef åt den ullfra-de fanningen, att det ge fred en, gemmel för dem bolfär-dige, ben dane trovade pangt fåder fåsom åsen ett tröt-vele för den bolfärdiga, obenådade, trogen, ogudak-tige; Denna fanning lif fick lef lefvande, verkade en-delig tänkesätt, Wäckte så vid Menniskjan för, fle-rale tider af den fallna tryggen, klan den borgra bäfva på sin trygghet som drunkarna, hustrun flyfvar flygja lättsinns bägra, Nattarvakten vidrigh, snakar vidrigh, drun-karna förbanna det bort som mannen, krogarna latta den förändra på marken, Den oratorliga Menniskjan kan genom gott mettan formation ej blifvit naturlig Menniska. Gud och andra verkningar neutralisera ihop klon kan bäfva ett nytt Kreatur och jämföra med dess ursprungliga skick för dess forta, har skaracteren ej så in-rom tonna åpmarken det blifvit, om det man af fruktter-na skall kunna bedöm, enligt hvad frälsaren vitnat alltid vara ett pärl legt klumet eller. Det matte val med ge svar på ämnet som fruktt af bevis på trädets = vackelsens den andeliga nöjesamt, godhet, bevis derpå att den

Ovalurliga Menniskjan uldrots, att blaca Tonna Kymarkan 2000 Individer öfverstigande tollnäcke Jenial blott 2ne Personer wilka stoftalsnyttja gränsnopa, och en enda dörr hem en enda gång om året genom denna enda gång om året icke ens inuan Stockholstarna starbadrylan. Derad begynnade kaper repsjord i minnre minom Tonna Lappmarken och nästgränsande Lnds-förfamling hos de Forsmadade Lapparna, uppsökt wid Barndop, Bröllopp, begrafningar Religions förkra, Ingsteden, Marknader, Uppbördsämnen med i förgallmanna Jommanträden hwilka Jon vant Jå ordliga. Med hyllandet af den absoluta nytterhets principen inträdde nu derad hen-ravälder Jornuft, samvete, opinion religionen och en Jå mycka Jom er förnäm tå utvärtes anständighet och medborgeligdygd. Wid denna den Naturliga Menniskjan Hjärtan Jtadna de Culminationspunkten stadnade dock en jämförelse wid lik-vätt och betydlig minoritet. Men den ej icke förlegt Stora Lärofurnästen hos hirten nytterhuset, gre hyertroten ihen ute refrumenenter, ungdomen och mäjegen la fore de chofer, utan deremot fick Jamma kärlekan, att fortfarande nöjas med uppriktigt bekymmer om dessa nödvändiga, had denna pluralitet allstrade mera av utvärtes anständighet och medborgeligdygd. Det nya Kreaturet begynte fa lif och det lifsytringar märktes uti sorg öfver synden, hatta synden, förfakta av verlden, trägtan till himlen, samvetets renhet och lifsfrudsta vid twarjeftegi lefnet. Men om än öfver den Evangeliska sprickbanan uppstadande inte vacklat mera av Nyktherhet, så vore ihval det uppstadande en väsjnad uppmuntran det samt att af gränsande bewis på möjligheten för ordets hjerare att vetta affrende Kunna bestadkomma mera av lagardomare och åklagare. Ehri uträttas de icke? Fråga Jnara Jjep kärjå: Ej kaper inte velats. Men nämnesta verlighida mera i den mohn Nya Kreaturets lifvärte. Brottsligt fruent a gexti uppkomde. Dålsta barn, förförare, forfarde, förfö-rande ned smutsa ihen mera forfenulingarne Nyskobö-ker. Gratobröder, bedragare, Stölmar, hyfvar förfrätto. ihen förgäkandas av tallsinnighet, tre gördhet, egoism lemnar rum för rättsinnigh, uppriktigh Kärlekofullets vätende. Ej nödgas Kronobetjeningen la gford, Domaren.

afficiera, professorn afskaffa, ty brottet emot personen
eller egendom förekommas icke. Klagoracle anlände,
derå medhafvande, gods kan gömmas undanfös-
melens tak, hvilket ofta allmänneligen sker, och stora
blefve ej risquen vid borgen för erfattning af en löfares
tilgrepp. Det under den hårdsamde af-
lägsna sig från forsagningsrummen, lemna kistor och
gods utan lås och vård i blind den ongifvande folk-
mängden. Intet förkommen, derföre hälsomme en
dagsanla kunde hvilka i årdbal tedrägte, förfillat
komma, bjuda, bedja knäfalla att de måtte få godtgöra
hvad de illa gjort, så att det en just intresserih att sekos
läsaren det outbeljaftanvetets verkningar, af spåden
stolte, högfärdige, pennnigemannen kan kan kan förs-
lös, förlägen nästa stämmad in för den kan. Sitt fine
ansed kallar verldens afskräp. Mangårige kristen bi-
laggad, tenlig förbyttesa, begagna vårtkifor, upp-
pad, afbedjad förfonad, denige mäkar förlåta tillgifva
glömma förlikas att de för att den på flugna emiga
vårdhuset tjuvden fänvetet gifva efjet ingen fred.
Detta minne sonen Spmarlen af succesna nåst grannande
lands förfamlingar glädjande författade, kan å fren
minom de ~~[illegible]~~ kristna fettvärdar pastoral begynt
visa sig. För 3 år sedan hertfade mörken ej dryckes-
skap, knappt nog gifvit rum för Missionsskolan, en
mindre bidrag till dess underhåll. Outtalandsigt berörde
det Gud hjertan af ikatta åtare med öron som intet
hörde, ögon som intet sågo, hjertan som intet kände, tef-
verne som ikke bättrade. En av 25:n af förfamlingen
nyrlten, en stor mängd vackt, gamla mänge, tefrande,
Christne. En erbjuder sen för skolan fant, de dag
understöd till fattige skolbarns kostgänning ers
beklädnad. Som smädade Christendomen, den var
ej annat än fränmed. Nära nog begifvit vårt emot
vackt kvilka der gjorde besök. En secteral lära-
rens ord. Ordets verkan vilse sig i rond sinnes för-
fattning och Christlejt lefverne. Tal vara att illa

hos alla de så kallade Lapparne har som denna min om-
bildning den yttre formaten uppgått, så som, att en
del af dem hafva strömmen vädjanlighet med sig förut,
Men hafva så stämmen skall, så de icke äro Lappar
nor eller äro kallade skall, nödgas blifva upptagne
i sidsumma, endelige Ordentlige sedlige. Det är ja likväl
någon godt; Det är att livad Verlds menniskan egen
att fordra, förstår att profva, bevardigen med profning.
Afrälsne från Total Summan af de vackre, dessas anta-
gonister ja så många att lefva med sinnen till det be-
lopp dvang, om Syrgande Jades åker kan förunda
att antage, likväl ja, om af de så många kallade
ändå så så vore utvalde som med effende å Insatthes
i trön dörr utvägen att erhålla lifsens krona, så är stan
ändock en av åsen lika, likvat enligt insändarens åfver-
tygelse icke nämnvärdt, förfallande å förvägande många
hop rätt skaffens själar, vat under det förmodade och förga-
de Lapparnas namn och för verldens bestraffning
och begen allmänligen, den enda som verlden förlåt bedömma,
yttre skepelse, men icke om detta dessa förlåten finnas alle
några stralande punkter hvilka vå kunde vara värda
all min den egnade en blick; De hela samvetsfrid och
livad mej orsat, benädning och liva sig bmtl, hos Ly-
kli seger å min min passion, Synden och verlden, för maj-
sant finne i li fel min admina ödes svepa mig in
liminad som förflyga under fallskapet i bonca och sänger
med frejnnce, kanna hunn trösta och en, hoppfvdsta
samvetsmatten, död & fulltan och mörkret, på djupet af e-
vigheten vilit för den ofejeja kanfla af klarlek och
frejd som ofrancfter utgjuter sig i hjertat, genomstrom-
mar, fylles och genomeldas hjertat till fraftanus lofsp
prib. Ja all den berädade själen af ce falegas lust bata-
gen och kanna sig annat än det ind den förlåtande le-
kamen vanmakt att så mycken himmelsk vällap
upita och nödgas begå fraftance draga sin hand att å
ganblick tiebaka för all ej lekamen skall upplösas
och förintas. Men vänhelsens Antagonister ej na dessa
glansponter en blick, fuge, en gång de behalta en benädad själ

i dess förgyllda synnes skimmer, eller det ögonblick de
dess Andes förregifvande den jordiska skyddsnätet niträdes
i de himmelska fridhemen, icke av lata gods Andes lede för
ten Nådens barn att smaka skördens glädje kärleks
som är den lefvande Christendomens rätta lifsmakt, eller
en springande källa till evinnerligt lif redan här i dod-
ligheten, flygga de tolfen falla typiska för Christendomen
och beklaga sjelfva alla vackra drag förutom vårgjämt den
Men det är Christendomen som fordrar ode att af allmänn
skan i lifet mästämnas, förskjutas, hyllas och hyllas
hon av jägerna dess lägrande trofvande hårda i dödan
da sig för genom öppnan den grå evigheten
med dessa förfärande ansigtan, den ingen kals
sinnighet kan bortgymla, ingen diplomatisk tolkning
ingen utvärtes äbarhet eller pharisisk rättfärdig
het typa, ty dessa ansigtan typa blott bedrägt sjelfva
köbar till delaktighet med stämande, delaktighet uti nå
den genom omfattande av Johannesen för levande nödvän
dighet till gäns lagvid niträdet i ödmjuhet, afsag sed
nesten böjer sig stoftet och gnisten, till hvilka vet om åter
lösningen: Ehuru icke sett, fiken i uppsfrandet af sig
sjelf åt lidandets till sine skulder förlatelse, klamrande sig
att hvilos under sjeggenade vagn. Men i lifet hetar
det i verldsmänniskans mening som om det sto till en Christen
domen: Den ringa uppsjelfvan och sjelfvan och
utan vanas jord, vi sjo honom men den var ingen den
skapad som av kunde beklaga. Men beklaga Christen
domen som bjuder för sin verldsen och skärsjelf blicka på
det himmelska som av fantisie av, förlustar allegen rätt
fardighet och för sjelfs sinnet bestäta att under sjed
ta och nöd, yelar att tolfärdigt förkorsad hjerta
med brännande sjedsorg, rent reahagit sanvete
sant brinnande sjedsgat. Nej som icke av tagen
lan fattig Beröding som icke av tagen utan sjeggen —
Ja som fors Beröding av den franskallad men icke
Nåda stande sjelf med sina Nådakänsla, som fordran
Ny födelse och helgelse, bön och vaksamhet, strid och
trohet, denna Christendom han beklaga som skaffa
verldsen fod sjed, rik och hög sjelfvan arm och lag

predikanen för en Älvnaren straffar för verldslig-
het, kallsinnighet, ola hjärtighet, bedrägeri, samvets-
fid, intrikader Nådestånd under sina ej ogudaktigt
leverne samt Lärofl hänsyn till hälsa för den be-
dröfliga lättsinnighet att förskala sig Själavården
beslå uti granulaga handlingsvägen af mensklig
ordning, vid Mechanistisk förrättande af utvortes gud-
tjänst, denna Christendom hava behaga? Om likväl
vada de dagar kommande da hvarje ike allvarlig Kan-
slolär, försoffad och andeligen bortlagen skal gerna
önskade att Christendomen behagat ej hörsamas
dess bud, da han måste låta sig behaga, att sägas för-
vad åt att verldens behag och auctrade äfveg en-
gen till andra verldsen. I detta ej sunniga ögonblick, som
de Verldsmenniskan sen benadad Christen oft om ut-
den förmådade Lärofl regresen. Dike med verlds menni-
skans mörka hemlia uppsyn och bröstets hopplöfa
öga och begjuna förbrifvande blicka, utan med lugnt,
samvete benadad hjärta beende min och förklarad an-
lete som förjugna den utgjutna förskräcken och ämn-
ofter dolen bibehåller sin klarhet, da jemfuna fresa-
ken för dess ofyllegjorad, en manande de efterlefvande
att vandra lefnad väg, medlegge hans fitt trotta hufvud
till hvila i ifommande stå till sin barnahus modrens
bröst vårdsamt aftvingande afskedarens hjerta en
kärnpaktig sucka: Min skal det rättfärdiges det
och min ande var sedan derab ance.

Men-mnanda Herrar Recensenter - Men mytten
att åstadkommande af denna vördsamhet, eller det dere
rätliga predikos fälle fraskrefangande predikofattet
åfverdrifven vid medel anvandande eller det ursäm-
nja fordomandet af ofullgjorde vid medels val-
jande eller det grofkornige fanestattnings sätet -
skapligheten vid verlsmänniskans hejdande eller det
höglydda skrämt. Kyrkovance. det vi en stund ny-
pehalla oss åfven vid dem.

Medlen har Gud ande skeff anvisat hos Propheten

Es. 58:1 der Israels mun talas, ropa tro stelega det ock
förfärad, skar ikke, upphäfva rösten som en Basun
och förkunna mina folke deras öfverhädelser och Ja-
cobs hus deras synder. Ty de medan vande Johannes ö-
pnade och den gik het stadfästade stäfjan sjelf mer än
en gång sägande blåt undade. Ty ej skall I skarfsor och skrift
lärde I skrymtare som uppäten enkors hus förebärande
lång bönen, fördenskull skolen I få det hårdare fördö-
melse. Ty de synde ock den vis lärde det att vacka den sak-
ra hopen, skranna upp den sanglöse synderen som tryg
hvilan i sjuga synda sömnen med sin bedragliga sammet o-
fried och i ubellad nådastånd. Och detta medel skall det
vid det enfrad som jemen sjelf stadgar uti Mos. 2:1 18 18,
chum sanning andbele ved ja Kiaja: Ropa vällan ara dim-
de, de are alle sammans styla hunder arade och kunna inte
straffa. Allt den som att öfverhuvudsen mätte, samvetet
kalnat fordomlig sofrom sjelen ej Jer. 2:13 och da-
vid kallade ouleje Ps 51:5 samt synderna ofrerbäda dagen
sjelf kunna sig fordomd det synderen Jog. 2:18 ock
den bolfärdige det inke kunnen. Det sjelfa jw: I voren dode
genom öfverhädelsen och synden och det mälle vad säga sig
sjelf att den andelegen dolle mack väckad genom predikan
under den lärkeja stälavada förnuvari hau fräfvan den sa-
nnen öfverrumpla den och den stälastada sin tagen ome
den ej ä ödem kunna i den galurlega dödens hamn gö-
nom ö fverrumpla. Derfore kater det: Wake upp du som
sover, Wan sedan väckelse har alerig skett och sker alerig up-
Alexa repa mäkon i nagon församling ock stälakarna med Bi-
kaugs författaren alerig sa mycket som en Nädj och barm-
herteg gud förkunna sine förnuvigens kata lin uppby gsel-
se för Nadelmu ravele stäla och stäla ha kaulbjes Grollige
Lakaren skall detta gora, men inker allmänligt det agerande ikke den gla
tydelegen och uppenberlegen gora skillnad emellan
bok vällke och fofrand, bolfärdige och obolfärdige Nada-
kängrande och Nada förnäcktande och den emellan rätt de-
la jamningen ond med Nådenes löfte åt de fome mex fordö-
mesfull dom öfver de sedrare. Men det fordras mäd ko-
kararen att stolt sig med djäfvulen och verlden, mäd att lim
den Jahua hopen ropa sen upp, sen tai dolke hvicket bond I sitta
I stabällopps sjelen fomtran eller sitta vid kaulbjes
bröllopps bord.

Vand ow

Mot de vackte adanmarkt att de stundom gå allt för
hårdhändt till vägs med de sofrande och hände de lor
då så underligt om den själ som sig uppförande med
ublicken af sin skälvada under intryckt dem uppf-
stämmen en annan behymmerlort sofrande, ellen
man gör, till åtfrectyg med nägot sådant mudarta
de vackte orätt, då man fråstår den ~~[illegible]~~ hafva utan
ursäkning warit hårdhändte. De begynna icke vackt sva
med förmanande, svartar med sällsmädighet och hän-
dom, sjenna de nägot det nigacte lechen till sädighet be-
kymmen, sauka de icke sen. Ellen då den sofrande icke ve-
tat vakna, eller i sömnen dem med sägnat med vorlgå de
hafva de lägt till Gerand strafldomma i enlighet med
klandegat efterdöme som med sin godhet lockar syn-
daren till bättring, men emot den motsträvsige tagen
till tvångsmedel att strafsåt mälte hand gifva allt
på vadan.

Läsarich tan å sven upphand den till ihelse, att
hafva nefnat Walsa bilder och smutsiga likneser
uti förställning sätt det att de ej fördragit. Kun
till vida detta på stämda kan vara gnädadt, berva
vår af ägoraccad bilning, eller rechnib anständig-
het som lhy vardi mänga fall icke ett annat ett ut-
smyckad ofördighet ||

|| icke underlata att till den obolfärdige, efter dina hård
het och obolgädiga hjerta, samlar du dig hjelfvom vre
de på tredjedel dag da Gud rättfärdiga dom vardea uppen
bar, på att förkunna stada för alltanne ~~[illegible]~~ tunn som icke
kan förnenom, kan skall icke säf lifvet, utan Gud vre
de bliffvom afvan dynom, at icke underlata att tallas för
Gud ~~[illegible]~~ och uppenbarelsen af uppenbarelsen
uti ansebja fördrag tala för skilt till de vackte, bolfär
dige, beäng stade, samvetes, nädahungrige, benädacke
trogne skalan, och taga ur sitt hjerta sådant som egen
att gifva kaustan och erfarenhet till de igenbärna
och deras förmåga att gå talan ~~[illegible]~~ till dem. Klar
skall tala för skilt till de sofrande obolfärdiga, som lose

nåda förakta, låda tyfvas, förgäta, försätta sin egen förgänglighet lefvad minnet af ~~[illegible]~~ i vintertid eller sommar, hvilka tider vara i Guds fattas någon som måste betygas klomosen, gymnasii a me inte alemne caedes, hvilken de igenkanna af hvars de flina at gen minas put deae. Då de hade förloppande av nåtlige intrade enligt gemand löfte. Om det förnäfmin mun utgå. Det skall icke åter kommatten mig fa fånget utan gvad det mig tycker eller det skall fram gaing hafva uti tly jag utfanden det. Men derlen fordre att karane sjelf hafvan på sitt egat kjerta erfarit hvad de inneba, vårlesch, förnedringen, spetsfrys beådning Christi kärlek, tro, tro, ny av fördelsen trons styrka och trons dyrkan med hvilken han vann angripa sjelfva och verlden. Klar gan inte [illegible] ja gå lare den lättare vägen att uti [illegible] verkan. allmänhet, som författaren till Bibelget utskaffan, men [illegible] att med flitiga [illegible] förbigå den oumvunna synden och endelige skalabelägenhet samt i allmänhet tala om gud [illegible], [illegible] predika förskrivgen lära och skulle till kaumbfaad brölloppi, men bold samma nad den förfamlig hvare hunger ja med av gonen den andelige dodne för de andelige dede. orte skänd ej gett upfran blifven svårt, Epilogs Kelf. 4:18, ty gud Nådapre dikningen av Brölloppets Kallelsen blifva för de vanvårdar obetfardige synden det opnas hvarig inom de icke åfvad ut den evige dåden.

Om det ej gett en samt att jeder en stand hålen kom och se derne förpunna. Men, åfven den bied ade kunde väl minne förgrymmad åfva en mitakoin af Kelf. 16:25, 26, 42, 43; stare skallningen åter i likneser af himmarikets lagen ingen in förfvan.

Yttermera beskylad de vänlik att de inte tyda sig Dera skänd i kyrkan förlagen prestembröst. Det medgifves väl att ja kan förfallandet vara för ugt och liele, tu a fruchtes för en kortanstund, då den ovhardelige kundflan af synden styggelse och gds vrede vrede under outsägelig hjertans plan synnega den angerfulles bröst, ja att gen måste gifva en kunsta lufh uti rop om han ej skam förgås, som David betygar uti Ps. 28:9; Jag neger för mitt hjertas ono skull. Men dessa prestane utbrott äro likväl ej

så utgåtte att dergenom Ålänningen förlorade sådan hans
om dygt Valamo rätt och vederbörligt och med förut nyttjat
Men låt så vara som klagan skulle i almänna detta fall en
stund tåla om han uttrycker hjertat med hjertat, så det
hvarmed Valamo maste uppträda om han det gjort gottman
Konungens förordning med förfallande af medkänsligan Ålän
tan hjertan skola röjad de så allmänna klagomål emot
skulle han icke vara han eliraft kärad, uppfostran fad
heldre tåla de väl Konungens och jämnaden rätt kyrkan
av almänna klyftan skogarnas fyllerier och bedrägerier
bedrägerier, stadtlar och lastar under sådan namn, utte
det med borgerlig gästabud hustiga och fest utom klyftan
och förslaktighet, om icke en ängefullad kåna brande den det
fördjäd samvete så att det stett minst förbittrad och sitt yttre
förbittring på den ängerfulle i lärvitaser för skrämd, om icke
ej mycket sådan gemenan sind och allmänna furste rätta
att ungefär gifvit verkningar, om icke Valamo tänkas
om det

Ordlåten för saltbrand tillvitelser emot K. K. kaptein
lemmen i förordarna i det ringa vårde de förnedrade steglet
förtjäna, behlegande att en förfallare som tegelat med lätt
det tänka vara van att förspenna, skulle en hvarde
hade beldgen Reserve vara Glufreedomen att behåfligt
och godtstod skaw medlåta sig att ut allmänna trygt ac
grepa uppliofomanen till en reformative som förfallaren
och förslaktighet i sitt hjerta gillar, icke på minnande sig
den regelen: Ubi plerique nitent, parvis non offendar maculis

Et tamen omnes, ego nec